

סיכום טיול-רכס שחרות ומצוקי תמנע.
מערבית לכביש הערבה, בקטע שבין יוטבתה לבאר אורה, מתנשא רכס מצוקים בגבהים שבין 500 מטר מעל פני הים, בקו הרוחב של יוטבתה, ועד 800 מטר מעל פני הים באזור שמעל תמנע. במאמר של עזריה אלון, "בין חול לשחם" <http://lib.cet.ac.il/Pages/item.asp?item=5422> תאור קצר של הגיאולוגיה, החי והצומח באזור זה.
פעמיים דילגתי, על קטע זה בשביל ישראל, בדרכי ממטולה לאילת. פעם בחיתוך משחרות ליוטבתה, ופעם ממערב דרך בקעת עובדה. חוסר זה לא נתן לי מנוח עד השבת האחרונה. בחברת ידידי אורי (בשורוק), איתו רכבתי את שביל ישראל בפעם האחרונה, יצאנו, מצוידים בארגז פומלו לחלוקה לידידים בדרך, לבסיס היציאה – המחלבה של קיבוץ יוטבתה.
קילומטר רכיבה צפונה על סמ"ש אדום, הביא אותנו לסמ"ש ירוק, המטפס לאט ובביטחון לחאן שחרות. אחרי שלשה ק"מ מסתיים הקטע המתון של הנחל חסר השם בהסתעפות שבילים. שביל שחור, הפונה למעלה זוגן מסתעף שמאלה.

אורי בפניה למעלה זוגן

התלבטנו אם לקחת את מעלה זוגן, שהוא סינגל "קרבי" יותר מהדרך המסודרת של מעלה שחרות. השעה הייתה שלש. החלטנו לא להיכנס לחושך על מעלה זוגן. אחרי ארבעים דקות נוספות, מעלה שחרות היה מאחורינו. חמש מאות מטר טיפוס שמסתיימים בכוס תה צמחים מהביל באוהל הארוח של החאן.
מכיוון שבאנו ללא ציוד שינה, בחרנו לישון, אחרי ארוחת ערב מזינה, בבקתה המחוממת שמשקיפה אל הנוף המדהים של הערבה.

השכמה בשש בבוקר, כוס תה נוספת אל מול הזריחה מעל הרי אדום, שהכנו לעצמנו במטבח, והיידה לדרך. מצויידים בארוחה ארוזה שמארחינו הכינו מבעוד יום. שביל ישראל חולף מתחת הישוב שחרות ומג'ע'ע דרומה, בסינגל אינסופי, לאורך הרכס, כאשר מדי פעם הוא זורם ממש מעל המצוק ואז מתגלה הנוף המדהים של הערבה. ככל שהשמש מתרוממת, נעשה פחות קר והראות, לכיוון מזרח, משתפרת.

אחרי כשלוש שעות רכיבה הגענו לבאר מלחן. את באר מתק הסמוכה לה, גם הפעם לא מצאתי ואני מתחיל בכלל להטיל ספק בקיומה. פתחנו את ארוחת הבוקר שהכינו לנו בחאן שחרות ומצאנו ירקות, גבינה צהובה ולבנה, עם כמה פיתות וחידשנו את מאגר הגליקוגן בשרירים.

באר מלחן

08.01.2006

אחרי נימנום קצר על מכסה הבאר (חובה), עלינו על השביל הכחול, מזרחה לכיוון מצוקי תמנע עד המפגש עם סמ"ש אדום 20240. נשענים על תאור מסע של נועם תדהר.
<http://www.tapuz.co.il/tapuzforum/main/Viewmsg.asp?forum=703&msgid=27902950>
רכבנו על השביל דרומה לכיוון הר ברך. מה שנועם מגדיר "צריך לרכב בזהירות" היא רכיבת קמיקזה על שביל ברוחב 30 ס"מ בגובה של כמה מאות מטר מעל מכרה תמנע. מכיוון שקטעי השביל על המצוק ממש לא מאפשרים תיקון שגיאות, פשוט אין לאן להוריד רגל, בחרנו להפחית סיכונים וללכת עם האופניים על הגב, גם זה בדחילו, ברגל. השביל כל כך צר מעל המדרון שאין מקום להסיע את האופניים בהליכה. הנוף בקטע הזה, המשקיף על בקעת תמנע על שלל גוניה, הוא פשוט מדהים. סוף הקטע, על הר ברך (820 מטר) הוא הדובדבן שבקצפת.

העליה להר ברך

מכאן מתחילה ירידה ארוכה, חזרה לערבה, דרך מעלה גדנ"ע. השביל רכיב ברובו, אבל יש גם לא מעט קטעים של ירידות תלולות מאוד עם אופניים ביד או על הכתף. עכשיו השמש כבר ממש בגבינו ונוף בקעת תמנע נראה כנוף ירחי.

הירידה למעלה גדנ"ע

גבעות שחורות בוקעות משטחי אבן חול, או חול חום לבן. רכיבה מהירה בדשדש של נחל גדנ"ע הביאה אותנו אל תחנת האוטובוסים של באר אורה המתחדשת. השמש שקעה מעבר לרכס, שזה עתה ירדה וממנו והשאירה אותנו לקפוא עד הגעת האוטובוס, בחזרה ליוטבתה. סגרנו יום עם 54 ק"מ רכיבה מתובלת בהרבה קטעי טיפוס והליכה, 1300 מטר עליות ונופים מדהימים.

היעד הבא- הר כרכום.

